

Eros en Philia

De reis van een jongen door de
tekeningwereld

Het verwonderen begon al op jonge leeftijd.

Tijdens wandelingen om het oude grote huis door de tuinen, die plechtig de wereld van het huis omsloten. Eros bladerde daar vaak in oude boeken en las over levens zo oud als de oude tuinman die elke dag het grindpad aanharkte met zijn versleten handen. De schoonheid die Eros ervoer tussen de kleurige bladen van zijn vaders boeken, vertelde hem wie hij wilde zijn. Op weg naar het groter groeien. Groter worden dan vader, ouder dan de tuinman met zijn kromme versleten benen.

Hoe kon hij zich spiegelen aan zijn voorbeelden van grote namen versiert in boeken met prachtige portretten.

Groot waren zijn gedachten, klein was zijn wereld. Alles was mogelijk. Negen jaar oud was Eros toen hij dit verhaal droomde. Zijn vader en moeder gunden hem alle tijd. Om plannen te maken, te leven onder het bladerloof van de oude bomen om het huis.

Eros kon alles bereiken, als hij het maar echt wilde.

Op dat moment waarop hij toen stil boven in zijn kamer de belofte had gedaan om iets belangrijks te doen in zijn leven, kwam sloffend de tuinman voorbij. De bomen en struiken rond het huis toornden groen en groot over hem heen.

Was de groene tuin voor de geheimzinnige oude man daar beneden genoeg? Eros herinnerde de avond dat hij voor het eerst bij hun kwam, het was een donkere mistige avond.

Regen trok even later over de velden rond het statige huis, toen de oude man zijn intrek had genomen. Even had de man naar hem gekeken en was er even een rilling door Eros heen gegaan. Herkenning of ontwijken, eros wist het niet. Nu nog steeds heeft de oude man voor hem een geheim.

Met zijn helder ogen vanuit zijn grijze gezicht keek hij die eerste avond een moment zijn kant op en terwijl hij met zijn vinger in de richting van het open raam wees, waarachter Eros zat. Hij zei daarop met zijn smalle ingevallen mond: 'Mensen worden door het leven onderwezen en ontlene daaraan de eerste dag.' De klank van de stem van de oude man klonk opvallend helder door de vette zomerlucht.

‘Alles wat je ziet zijn de omhulsels van iets tastbaars. Wil je van binnen echt gelukkig zijn kleine jongen en niet zomaar een vaag voorbeeld volgen. Kom dan vaak om het huis en kijk naar buiten, de wereld wil zich aan jou laten kennen.’

Op dat moment ruisten even de bomen rond het huis. Het was avond en er begon een wind te waaien vanuit de velden rond het huis. De tuinman stapte op zijn fiets en trapte weg, over de smalle weg tegen de pas opgestoken windvlagen de koele regen in.

Met een plof deed hij het boek dicht waarin hij op dat moment aan het lezen was.

De tuinman had in zijn geheimzinnigheid de liefde voor zijn planten gevolgd, een liefde die van zijn gezicht afstraalde.

Een grote gouden bloem tussen de groene oase die hij als jonge man nog in de natte klei had geplant. Eros pakte een vel papier en begon de grote bloem te tekenen vol van liefde. Zijn hand leek vanzelf te gaan over het papier tot het moment dat de bloem vanuit de getekende ruimte naar hem toeboog. Kom, kom, hoorde hij en verwonderd boog hij naar de tekening toe. De hand met het potlood zonk plotseling door het oppervlak en wankelend viel hij in een getekende ruimte.

